

Spørgsmaal hører særlig forstlig Indsigt, som Kommissionens Medlemmer ikke i Almindelighed kunne forudsættes at være i Besiddelse af, har man anset det for rigtigst at afholde sig fra at stille positive Forslag til, hvorledes Reglerne om Skoves Udstykning fremtidig bør affattes. Navnlige Spørgsmaalet om, hvorvidt den i Jrd. af 1819 § 6 satte Minimumsgrænse af 100 Tdr. Land geom. Maal bør ændres eller bevares, afhænger udelukkende af forstlige Hensyn og maa derfor henvises til forstlig Beparelse. Nærmere kunde det ligge os at udtale os om de mindre Stove, der hyppig ere forenede med et Voldsbrug; men selv her viser det sig, at man næppe kan komme ind paa nogen nærmere Drøftelse af de herhen hørende Spørgsmaal, uden at Spørgsmaalet om Fredstovsforpligtigheds Omfang m. v. frembyder sig til samtidig Afgørelse. Vi have derfor ment at burde indskrænke os til i Almindelighed at udtale os for Unseligheden af, at ogsaa disse mindre Stove, naar de ligge samlede, bevares uden at deles — naar der ikke hviler Fredstovsforpligtelse paa dem, maa de formentlig være de almindelige om Jordens Deling gældende Regler undergivne — hvorimod vi ikke se, at der kan være nogen Hindring for at tillade en Udstykning af dem, naar de ere delte i flere, særstilt liggende Lodder.

Der bør fremdeles ligesom hidtil være Forpligtelse til i Udstykningsdokumenterne at give Oplysning om Stovforholdene paa den Ejendom, der ønskes udstykket.

11) Det i Jrdg. 3dje December 1819 § 7, indeholdte Forbud mod Indførelse af nyt Fællesskab bør formentlig opretholdes i samme Udstrækning som tidligere. Vel har Fællesskabstanken paa andre Omraader af Landbruget i de senere Tider gjort sig i stedse stigende Grad gældende; men Forbudet mod Jordfællesskab i den Udstrækning, hvori det allerede nu kendes, lægger næppe Hindringer i Vejen for denne Tanke videre Udvikling. Thi lige saa lidt som der ved dette Forbud lægges Hindringer i Vejen for det sædvanlige Samejerforhold, lige saa lidt vil selvfølgelig kontraktmæssige Overenskomster mellem Ejere af flere Ejendomme om Fællesskab i videre eller snævrere Omfang, for saa vidt saadan i øvrigt efter Lovgivningen kan finde Sted, rammes deraf. Derimod vil Opretholdelsen af Forbudet fremdeles være en Hindring for Oprettelsen af saadanne uheldige Forhold som, at en Ejer sælger Torvefæret i en Lod, men forbeholder sig Grunden eller Græsningen paa samme, hvilke Forhold i altfor høj Grad ere egnede til at berede Vanskeligheder i Fremtiden og derfor helst bør undgaaes.

12) Den i Blaf. 21de April 1847 indeholdte Bestemmelse om, at ingen Overenskomst eller anden Ketschand, hvorved en Del af en Landejendom, under hvilken som helst Benævnelse eller Form, Livsfæste dog herfra undtaget, overdrages til Brug for en længere Tid end 50 Aar, skal have Ketsgylighed, med mindre de gældende Lovskrifter om en saadan Parcel's endelige Præstillelse fra den oprindelige Ejendom i et og alt ere iagttagne, bør ogsaa optages i en eventuel ny Lov.

13) Endnu vil i denne Forbindelse være at omtale Reglerne for Magelægs Foretagelse. I Underbilag 1, Sp. 2736, er omtalt, hvorledes man, vistnok navnlig af Hensyn til Pantekreditorerne, har ment at burde forlade den tidligere fulgte simple Ordning af Magelæget som en Ombytning af Arealerne uden Forandring i Ejendommens Hartkorn i Tilfælde, hvor det var godtgjort, at de magelagte Arealer vare lige store i boniteret Maal. Det maa utvivlsomt anses som meget ønskeligt, om man paany kunde komme tilbage til den tidligere Praksis; thi naar en saadan Simplifikation ikke kan genindføres, maa man nemlig berygte, at hensigtsmæssige Magelæg kunne strande paa de med Sagens Ordning forbundne Omkostninger, idet formelige Udstykningsforretninger over begge de Ejendomme, mellem hvilke der tilsigtes Magelæg, i mange Tilfælde kunne blive et i Forhold til Sagens Genstand for betydeligt Apparat. Man har derfor ment ved Magelæg af lige store boniterede Arealer, saafremt Arrangementet skønnes hensigtsmæssigt for begge Ejendommers Drift, at burde foreslaa, at den tidligere benyttede Ombytning af Arealerne genoptages, naar der med Dokumenterne vedrørende Magelægets Optagelse i Matrikulen indsendes Erklæring fra Pantthaverne i Ejendommene om at de intet have mod samme at erindre. Man tænker sig i saa Henseende Panteattester for Ejendommene vedlagte Magelægssagen, og paa disse Panteattester Erklæring fra Pantthaverne.

Man kunde i øvrigt ogsaa tænke sig en anden Vej, ad hvilken den samme Kontrol kunde have, og hvorved man tillige kunde faa Sikkerhed for, at Magelæget effektueredes ved behørigte Overdrægsdokumenter, nemlig saaledes, at Ministeriet, naar Magelægssagen var revideret og befunden i saadan Stand, at der fra sammes Side intet vilde være